

טוב ורע: מושגים חסרי-משמעות כשאנשים צמודים להגשתו הסובייקטיבית של המשמש בהם.

ילד: בעל החי היחיד שכולו לסדרים כאלה שכאשר הוא צריך לבצע את אחד התפקידים היסודיים של האירגון הביולוגי — הפרשת, הוא זקוק לחסדי המורה שיתן לו רשות לכך.

יצירתיות: שאיפת ביטוי יסודית הנובעת מתסיסת ההתפתחות הספציפית של כל ילד. המחנכים, בעלי הר מנופול על חיי הילד דוחקים את היצירתיות לפינות ומס- גרות שוליים. במקרה הטוב הם כופים על כל הקבוצה "חינוך יצירת" המבוסס על התחרות למילוי הצפיפות של המורה. בכך, מבטיח החינוך שהילדים לא ינוקו מעל ומעבר ומחויץ לגבולות תוכנית הלימודים המותווית מלמעלה ומראש.

כישרון: תכונה המצויה בכולם, אך הודות לחינוך היא באה לביטוי אצל מעט.

למדה: חוויה ריגשית, תולדה בדחף פנימי, שאינו ניתן להגדרה ובתוכו.

מורה: אחד ובתוך תפקיד של שופט, מרפא, מטיף ומרביץ תורה. כל אימת שהוא נכנס לכיתה חיבים כל העבדים הקטנים להדקף ולעמוד על רגליהם, לאת יראת כבוד. הוא מאלף את הצייתנים לדלוק אחר קצב דיבור הרצוני במחברתם כאילו כל החוכמה אצורה אך בו. המורה מוזמן לאלף 30 ילדים בני אותו גיל, אך בעלי רקע שונה, התעניינות וכשרים שונים, ללשבת כבול-יעץ במשך זמן מוגדר, בשקט ובסדר מופתי, ולהעמיד פנים שנהנים מאימרות פיו הקרוש. הוא מסוג, ללא כל נימוקים או פרוצדורה משפטית, באמצעות סולסוספרות ועל-ידי קריטריונים הנוגעים לאישיותו ול- סנטימנטים, את דרגות הכושר של תלמידיו.

מישרד-החינוך: הזוחל הממלכתי המפקדת על שימור ערך התעודות כך שעיקרון ה"פעור ההגלך וגדל" יעבוד. הוא דואג להגברת הביקוש לשירותי ההשכלה הממוסדים, ובה בשעה הוא בונה סולמות תארים הקשרים ובקשרי תלות כאלה שיבטיחו כי הפער בין תחתית הפירמידה לשיאה יישמר לעולם.

נפירה: סימפטום של הרעיון והשיטה החינוכית. כל מהותו של החינוך היא הרצת הילד במסלול-מיקושלים מתוכנן ומדורג, אשר מבוסס על הפחד מפני נשירה. מי מוזן פחד זה, אם לא אות-הקלון של הנושאים עצמם. החינוך מרביק על הנושר אות-קלון נכמלה על ההת- נגדות לו.

סיפורת: מקצוע חובה הכופה על הילד לחוות ולהת- רשם בתאם לתחושת המורה המבאי ב, כוונות סמויות" של היוצר. האם התלמיד יכל מצליח להעמיד-פנים שאכן הוא מתרגש מהיצירה כמורהו, הריהו ניכשל.

ספסל הלימודים: ביטוי לצורכי תעמולה הקושר את הספסל המיועד לכך עם הפקת הלימוד העיקרית. הביטוי מסמל את האופי הקליני של הפקת הלימוד המותכנת בביתה, הענין חדר-טיפולים, העושה את הלמי- דה הספונטנית שמהוץ למסגרת הכיתה נחות דרגה ולא ראוי לציון.

סיפרי-לימוד: תעשייה משגשגת הגורפת הון תועפות מכוח הציפיות שהיא עצמה מאלפת לקראתו על-ידי תעמולת ה"חדושים האחרונים ביותר" בדיוק כתעשיית התרופות.

עצלו: ילד הפועל לפי הסיפוק העצמי שלו, על אפס והמתם של מחנכיו.

עקשנות: הפגנה של עצמאות. ערכים: מונח המקביל ל"שכל ישר". לגבי רבים הערך הנעלה ביותר והשכל הישר ביותר היה הליכותו של אב לשוחט את בנו יחידו לקורבן (עקדת יצחק). לחבים אחרים זה אינו ערך ולא שכל ישר. לגבי רבים דיכוי האינטרסים-המיניים של הילד משחר חייו הוא ערך ושכל ישר.

עפרי-חברתי: פרי הילולים של החינוך, שמעצם טבעו מכוון להנצחת הפערי-החברתי, שזה גרור של הפער בין בעלי תעודות למחוסרי-תעודות. החינוך ושלו- חותיו מאלפים את חסרי-הסיכוי מסח הסביבה, באמצעות תוכניות ללימודים כפיות וסולמות דירוג תלויים זה בזה אשר בהכרח יובילו אותם כצאן טבח אל זרועות הכיש- לון והמרידות.

פדגוגיה: הנדסת חינוך. מיכלול הנושאים והמקצוע- עות הקשורים בהשפכת החומר הרצוי למתנך לתוך מוח הילד.

ציור: סיפורה המטילה תו בל ימחה על גפשו ותעדו של הילד. הפרש של חצי נקודה די ביה לחחוך את גורל עתידו. הציור הוא כרטיס הנכנסה לחיים. הציור הוא פסק-הדין הסופי של הערכאה היחידה והעליונה, ללא כל נימוקים או הגנת מישפטית של הנאשם.

קציני-מבחן: מטיף מוסר מקצועי של התברכה-המו- דנית. תפקידו לשבור בעורמה את יסודות ההתנגדות והמרבנות של קורבנות החינוך.

קרוא וכתוב: מוצר-צרכי אשר תמורת ההסכמה למוכרו, מבקשים המוכרים את נשמתו של הקונה. ריבוי: מוצר של תעשיית-החינוך.

רפורמה-חינוכית: אשליה הדומה לזו שהמורה מפיץ כאשר הוא משנה את מיקום השולחנות בכיתה.

שקר: על יברכו מאלפים את הילד כדי שירגיש אשמה בשימוש בשקר לקדום האינטרסים שלו.

שכר-לימוד: שכר שמשלם אביו של המאולף תמורת אילוף בנו.

שיעורי-עזר: תעשייה צדדית שהמורים גורפים בה הון על חשבון התוצרת של עצמם.

שחר-פרץ: מורה הניכנס לכיתה ונועץ עיניים וזעמות, כשהוא תר אחרי מישהו להשליך עליו את זלמו.

שעורי-כית: הרדיפה של הורו הארוכה של החינוך לתוך הפינה האינטימית של הילד, כדי להרגילו לכבילות בכל מקום — גם מחוץ לגדרות בית-הספר.

תקורה: פיסת-נייר שהיא הלכה רכוש הילד, ודומה לתעודת עבד שנמסרה לשמירת העבד. התעודה משקפת את דעתם של האחרים על הילד כשהורה עוברת לסוחר.

השותפים הבכירים בתיעוד הילד הם ההורים שמאולפים מכוח תעמולת החינוך למצוא בתעודה הכל, כשהיא אינה אומרת דבר. פולחן-ההסמכה על-ידי תעודות אינו אלא מהדורה מאוחרת של מינהג-יטקס של הסמכת כהני-דת בימים עברו.

תוכנית-לימודים: תוכנית הקובעת לכל ילד את החומר שעליו ללמוד בזמן ובגיל קבועים מראש. לנכש- לים עושים מהנדסי החינוך חסד בהתקנים עבורם מסגרות התקדמות איטיות תגוזרות עליהם תו של מפגרים לכל חיהם.

תעמולה-חינוכית: סרט המראה ילד עווב לנפשו, לביש סחבות, ורעד מקור, המתכוון בערגה לתוך הלון בית מוסק, ורואה ילד מטופח שאמז מלטפתו כשהוא יושב על מיטבה ומכין שיעורים. כך מסתמל בעיני הצופים הום ומישען עם מחברות וספרים.

בחסך מי זה י. א. אוורבך? * חברים מספרים על ישו במיטה *

בנימין גלאי מזמין נשיקה בתח * כמה שווה פיקאסו המת?

יעקב אגם אדור-הכבוד של ואלס

פראנסיסקו, נערך ערב בהשתתפותו של הסופר עמוס קינן. בין השאר סיפר קינן שכל עיסוקו הוא ב"שיכנוע המשוכנעים". כאשר נשאל על-ידי אחד מהנוכחים מתי "למד גסטרונומיה" השיב קינן: "כשהייתי רעב!". בערבים הקרובים באריאל עומדים להשתתף המשורר היים גורי ו"ח"כ משה שמיר • עובדו האמנותי של הצייר המנוח פאבלו פיקאסו הוערך על-ידי שילטונות-הס הצרפתיים ב-1.251.673.200 פרנקים צרפתיים (כ-250 מיליון דולר). בימים אלה מתנהל משאומתן בין ממשלת צרפת לבין יורשיו של הצייר, כדי לקבוע אילו ציורים מתוך עובדו של פיקאסו יימסרו למדינה תחת מיסיו-עיוון • הצייר הישראלי-לשעבר יעקב אגם צייר ציור ענק (11x11 מ') בבית-החולים לחולי עיניים בבירמינגהם שבמדינת אלבאמה, ארצות-הברית. קיר זה הועתק כתמונת שער של מודריין-הסלפונים של מדינת אלבאמה, שיעקב אגם הוא אורח-הכבוד שלה. מושלה של מדינה זו הוא המנהיג הימני ג'ורג' ואלס • הוצאת סיפרי סימן-קריאה מתקניה בימים אלה לדפוס את הבחילה מאת ז'אן-פול סארטר, בתרגומה של הד"ר לזר (ברנשטיין). ספר נוסף בהוצאה זו יהיה קובץ שיריו של ברטולד ברכט בתרגום עיברי של בנימין הרושוכסקי (גבי דניאל). הן ספר יקיף כ-400 עמודי שירה. גירסה קודמת לשיריו של ברטולד ברכט דאתה אור בעברית בשנת 1959, בתרגומו של מרדכי אכ"י-שאל • עם מינויו ל- משרת יועץ-ההסברה של ראש-הממשלה, מכר המויל שמואל בקן את הוצאת-הספי- רים שבבעלותו. הוצאת קרני לידית הוצאת אביר. אגם, הספר לא נטו של זהב, פרי עטה של אשתו השנייה של שמואל כן, ליוויה רוקח לא ראה-אור בזמנו בהוצאת קרני אלא בספריית פועלים. ליוויה רוקח, המתגוררת כיום באיטליה — נמנית עם מנהיגי השמאל- הקיצוני שם • ח"כ משה שמיר, יצא במתיקפה נוספת, הפעם כנגד מנהל המיפעל לתרגום ספרות-מופת, בועץ עברון. ברשימתו זו טוען שמיר, שהסיכוד הממשלתי חייב להיות מוגבל, "עד הקלאסיקה של אמצע המאה ה-19, ולא יותר!" בהמשך מית- קפת-הזעם שלו קובע שמיר: "מילום שירים — זמון-לוח עניה; מפילים, וממלכ- תיים" בעלי שמות מצללים — זמרי דל; סופרים "עושים חיים" במענקי לימוד היצירה ונסיעה וזנת-שבתון — וסיפרות נטולת-חיים; יוצרים שהסיסמה שלהם: לעזאזל הכל! — הכל לבד מן הכבוד והיקר העמעמד.

בתיארונו הקאמרי חלל בימים אלה הבמאי פיטר גיימס מביים את יליוס קיסר לווידיאם שיקספיר בתרגומו של הפרופסור דן מירון • בעיתון-הסיפרות הסובייטי ליטראטורניה גאסה (15.6.1977) כתב המבקר היהודי א. קריביצקי: "מרקיש המחוצף המאספר, העובד בבית-התאריזה (בישראל), וסולו-יצין זעוף-הפנים השנות שינאה במיצרו המבודד ראיים זה לזה... שותפתיה-ראלי של סולו-יצין, דוד מרקיש, השיב במאמר במערב: "רוסיה אינה אשמה בכך שהוציאו בה להורג את אבי (הסופר-האדי המפורסם פריץ מרקיש) רק משום שהיה סופר יהודי...". בהמשך דבריו מטיח מרקיש הון בקריביצקי, שהדבר אירע בשל אנשים כמהו • הסופר יצחק אורפז וכו' בימים אלה בפרס פיתון לסיפרות. חברי ועדת השופטים היו י. יאנא- סובין (?), א.ב. יפה רב. כ"כבלי (ראח: כיתביעת). אגב, שמועה עקשנית המהלכת בסרקליני הסיפרות העברית טוענת, ששני השירים, "החיים הם הגינה" ו"יש רגע כזה על העיר", שרא אור בימים אלה בחוברת, "פרוזה" 15/16 בחתימת א. א. אוורבך, הינם פרי-עטו של יצחק אורפז. שבהר בשם זה כפסבדונים • שיר המתאר את ישרה-הוצרי כרומוסכסואל ופירסם בכתבה-עת גיי ניו, בטאון ההומוסכסואלים בכריסניה, הביא להרשעת צורך כתבה-עת דניס למון באשמת, הוצאת דיבה תוך הירוף ש"שמים". חברי-השופטים האשימו, בין השאר, בהדפסת שיר-הזעבה בצירוף איריים, המשמיצים את ישרה-הוצרי, את חייו ראת צליבתו" בשיר עצמו מסופר על אהבה הומוסכסואלית בין צנטוריון רומאי לבין ישו. הצנטוריון מתאר בשיר את ריגשותיו כלפי ישו בזמן צליבתו • בהוצאת זמורה, ביתן, מודן רואה אור בימים אלה מהדורה יצאת-דופן של ה"הוביט" מאת ג'ון רעואל טולקין. הן ספר תורגם ביד טייסי היל-האויר הישראלי, שנפלס בשני המצוי בין השנים 73-1970 • העיתונאי בנימין גלאי (שיר-ארס לבני-הורו) לא היה מרוצה מכך שאסיר-ציון ששחרר באחרונה, ד"ר מ" כאל שטרן, העדיף להתגורר עם בניו בפאריס במקום לבנות את חייו בארץ, והוא כתב על כך במדורו, "על קפה הפוך": בצאתך-לחיות שוב ליהודי בין גויים / שומע אני אותה (אדמת ארץ-ישראל) / לוחשת לי בסלנג של צברים / שאתה יכול לנשק לה גם בתחת! • בחנות- הספרים הירושלמית החדשה אריאל, הן עורכת מדי יום שני ערבי-ספרים המו- כירים את חגיגות-הספרים שבסיגנון סך

יצחק אורפז, החיים הם חגיגה

מאת בן עומר